

ROERKERKNIEUWS IN CORONATIJD

editie 130 (1 december 2022) – www.roerkerken.nl

Adventsboodschap bisschop

Uit onderzoek is gebleken dat een mens ruim 600 dagen van zijn leven bezig is met wachten. In de rij bij de bakker en de slager, voor het rode verkeerslicht, in de wachtkamer van de dokter, wachten tot de telefoon wordt opgenomen, wachten op de bus, op de trein, op mensen die altijd te laat zijn. We wachten bijna 15 duizend uur. Wachten kan een eeuwigheid duren. Soms verlangen we zo naar iets of iemand dat elke seconde ons te lang duurt. Dat is het hoopvolle wachten op iets moois dat te gebeuren staat. Zoals een kind niet kan wachten tot het eindelijk pakjesavond is. Maar er bestaat ook zoiets als uitzichtloos wachten. Zoals asielzoekers ervaren, die op de stoep van een aanmeldcentrum staan en geen idee hebben wanneer hun verzoek in behandeling wordt genomen. Of de vele slachtoffers van de toeslagenaffaire, die nog altijd wachten op compensatie voor geleden schade. Dan is wachten moeilijk. Het tegenovergestelde van wachten, is altijd maar doorgaan. Nooit eens even afremmen, maar steeds doordenderen. De samenleving staat nooit stil, maar draait vierentwintig uur per dag door. Je hoort mensen tegenwoordig ook wel eens klagen dat ze “altijd aanstaan”. Ze bedoelen dan dat ze nooit een moment rust hebben, nooit eens de kans krijgen om tot bezinning te komen. Wat goed dat er dan nog spoorwegbomen en verkeerslichten zijn, die ons af en toe dwingen om even stil te staan. En was het, naast alle leed die corona berokkend heeft, ook niet weldadig dat het leven tijdens de pandemie noodgedwongen wat langzamer ging? Dat we gedwongen werden om het wat rustiger aan te doen en wat meer stil te staan bij de dingen in het leven die echt belangrijk zijn? In de Kerk kennen we ook een periode waarin wachten belangrijk is: de Advent. We verwachten de komst van Christus. We weten dat we zijn geboorte met Kerstmis gaan vieren, maar toch is het niet meteen Kerstmis. Het is eerst vier weken Advent. Een tijd van geduldig wachten, verwachten en ons voorbereiden op wat komen gaat. Een tijd om tot bezinning en inkeer te komen. Een tijd ook om alert te zijn. Waakzaam, zoals het evangelie van de eerste zondag van de Advent zegt. Jezus maakt daarin een opmerkelijke vergelijking. Hij verwijst naar de tijd van Noach, toen de mensen in de dagen vóór de zondvloed niet in de gaten hadden wat hen te wachten stond en doorgingen met eten en drinken, met huwen en ten huwelijk geven. Een onheilspellende boodschap, waarvoor ook heel makkelijk voorbeelden uit onze tijd te bedenken zijn: zelfs toen ons land al getroffen werd door de coronapandemie hadden we nog niet in de gaten hoe groot het probleem eigenlijk was. Al jaren wordt er gewaarschuwd voor klimaatverandering en toch is het heel moeilijk om ons gedrag te veranderen. En wie had vorig jaar rond deze tijd kunnen denken dat er nu zo dichtbij huis een oorlog zou woeden? Letten we wel op? Zijn we wel waakzaam? De Advent is een tijd om gas terug te nemen. Om niet vierentwintig uur per dag áán te staan, maar om onszelf ook eens even uit te zetten; de knop om te draaien en tijd te nemen om na te denken over wat echt belangrijk is, dingen die de moeite waard zijn om op te wachten. Dát zijn de lichtpuntjes in ons leven, waarvan het eerste kaarsje op de adventskrans een symbool is. Als we daar eens even de tijd voor nemen, dan mogen we ontdekken dat Advent niet iets is van vier weken per jaar. Ook niet van 600 dagen of 15 duizend uur. Maar Advent – wachten op de ontmoeting met Christus – duurt een mensenleven lang. Waar het nu om gaat, is dat wij die tijd goed besteden. Niet door voortdurend achter onszelf aan te rennen. Ook niet door ons op te sluiten in onze binnenkamer en te doen alsof de rest van de wereld

niet bestaat. Nee, Advent vraagt van ons een vorm van actief wachten. Dat wil zeggen: ons voorbereiden op de komst van Christus, want we weten niet wanneer we Hem mogen ontmoeten. Vast en zeker aan het einde van ons leven, wanneer dat ook zal zijn. Maar Advent en Kerstmis leren ons nog iets anders: God is mens geworden. Sinds dat eerste Kerstfeest in Bethlehem is Hij onder ons aanwezig. We kunnen Hem elke dag tegenkomen. Op straat, in de bus, in de wachtkamer van de dokter. In elke medemens die we ontmoeten, kunnen we ook God ontmoeten. Hij komt naar ons toe op een moment waarop wij Hem niet verwachten. Dan mogen we niet aan Hem voorbij hollen. Daarom kunnen we ons maar voorbereiden en goed zijn voor elke mens die we tegenkomen of die aan onze deur klopt. Het kan Onze-Lieve-Heer zelf zijn. Advent betekent letterlijk 'komst'. We wachten op God die naar ons toekomt en steeds opnieuw komt. Advent is daarom ook: blijven uitzien naar de Komende, naar God die mens wordt en onder ons aanwezig wil zijn. Wie al die uren en dagen wachten en verwachten invult vanuit de hoop God te ontmoeten leeft niet uitzichtloos, maar wandelt in het licht van de Heer, zoals de profeet Jesaja het noemt. Dat is het licht dat in de Advent steeds feller gaat schijnen, tot God uiteindelijk stralend naar ons toekomt. Hij is de moeite van het wachten waard. Ik wens u een verwachtingsvolle Advent en een Zalig Kerstfeest.

Lotgevallen van de relieken van de Berger patroonheiligen (IV)

Toen in 1559/61 het (eerste) bisdom Roermond werd opgericht, kreeg de H. Geestkerk, waar sinds 1361 de relieken van de Berger patroonheiligen verbleven, de functie van kathedraal. Aan het begin van de Tachtigjarige Oorlog werd ook de H. Geestkathedraal het mikpunt van de plunderende troepen van Willem Oranje; op 23 juli 1572 raakte ze zelfs beschadigd. Desondanks werden de relieken bij het herstel van de kerk in 1594 ongedeerd teruggevonden. Ze bevonden zich in een houten schrijn onder de verbrijzelde altaarsteen. Bisschop Hendrik Cuyckius bepaalde op 12 maart 1601 dat de relieken van de HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus in de stadprocessie megedragen dienden te worden om de gelovigen eraan te herinneren dat het deze 'apostelen' waren die in deze streek het geloof hadden gebracht. In 1602 stelde hij nog eens de echtheid van de relieken vast. Voortaan werd op de dinsdag na Drievuldigheidszondag het feest van de vinding en verheffing van de relieken herdacht. Toen in 1661 de aan de H. Christoffel toegewijde parochiekerk van Roermond kathedraal werd, verhuisden ook de relieken van onze patroonheiligen daar naar toe. Dat was op Witte Donderdag, 14 april 1661. Ze werden gedragen door de dekens van de landdistricten en in zwarte, met zilver beslagen relikwiekasten op het hoogaltaar geplaatst. Nadat in 1686 de eeuwenoude kerk op de Petrusberg weer in oude luister hersteld was, verordonneerde bisschop Cools dat een gedeelte van de relieken weer naar St. Odiliënberg zouden worden teruggebracht. Dat gebeurde op 12 mei 1686 met een plechtige processie vanuit de Roermondse kathedraal, waarover wij in de vorige editie al berichtten. Enkele dagen daaraan voorafgaand had Mgr. Cools in aanwezigheid van het hele kapittel en van de Berger pastoor Willem Basel het schrijn geopend en van ieder afzonderlijk deel van het gebeente telkens een deel of fragment voor St. Odiliënberg afgesplitst, *"en hebben wij deze in dit lichtgroene zijden zakje gedeponeerd en van ons zegel voorzien"* (7 mei 1686). Het gedeelte dat in Roermond achterbleef werd onder bisschop de Robiano in 1749 over twee koperen kistjes verdeeld, zodat ze aan beide zijden van het hoofdaltaar van de Roermondse kathedraal geplaatst konden worden. Het bisdom overleefde de Franse tijd niet en werd in 1801 opgeheven. De relieken overleefden de storm wel die in die jaren ook over de Kerk trok. *"Omdat de zakjes waarin de relieken van de heiligen Wiro en Plechelmus, bisschoppen,*

en Otgerus, diaken, die in beide zijden van het hoofaltaar van onze cathedrale kerk in koperen kistjes, versierd met zilveren plaatjes, bewaard worden, door ouderdom op de een of andere manier aangetast waren, hebben we ze” aldus de eerste bisschop van het tweede bisdom Roermond, Mgr. Paredis, op 1 februari 1856, “opdat ze passender en zekerder bewaard worden, samen met de erop bevestigde inscripties in nieuwe linnen zakjes van groene kleur geplaatst en eervol neergelegd, terwijl we getuigen dat ze dezelfde zijn, die in het jaar 1602 door de zeer doorluchtige en zeer eerwaarde heer Henricus Cuyckius erkend en in het jaar 1749 door de zeer doorluchtige en zeer eerwaarde heer Johannes Antonius (de Robiano) in tweeën gedeeld zijn”. Het was Paredis’ opvolger Mgr. Boermans die in 1900 opdracht gaf ter ere van onze Berger patroonheiligen een nieuw hoogaltaar voor de kathedraal te laten maken. Het altaar, dat een geschenk was van de “om hare milddadigheid bekende” Roermondse aannemers-familie Corsten, was vervaardigd door de Roermondse firma Jacques Oor & Zoon. De polychromie was van de hand van H. Holtmann uit Kevelaar. Onder Boermans’ opvolger Mgr. Drehmanns werden de relieken datzelfde jaar nog midden in het nieuwe altaar ondergebracht. Waarschijnlijk werden er bij die gelegenheid enkele relieken afgesplitst en in een reliekhouder geplaatst die in 1989 bij een Haagse antiquair boven water kwam (zie Roerkerknieuws 128). In de predella (onderstuk van het retabel), aan weerszijden van het tabernakel bevond zich het reliekschrijn “waarin de relikwieën met documenten van bisschop Henricus Cuyckius uit 1602 en van bisschop Joh. Aug. Paredis uit 1856. In het middenpaneel van het retabel de predikende Wiro tussen de gelovigen van het land van Gulick met in het midden een kruisbeeld. Links: Wiro, Plechelmus en Otgerus ontvangen de zegen van paus Sergius. Geheel links: een knielende figuur voor het beeld van Plechelmus met de op de achtergrond een beeld van Maria met kind, op een console. Rechts: Pepijn van Herstal schenkt Odiliënberg aan de drie heiligen. Geheel rechts: Pepijn spreekt zijn biecht voor bisschop Wiro”. En toen kwam de oorlog ... *wordt vervolgd*

personalia

Op vrijdagmiddag 25 november j.l. deden we vanuit de St. Andreaskerk van Melick **Cornelia Catharina (Corry) Peters-Kessels (1938-2022)** uitgeleide. Geboren en getogen in Meijel als op een na jongste, maar wel als oudste dochter in een groot gezin ging ze al op jonge leeftijd in de huishouding uithelpen in een ondernemersgezin. Tijdens een kermis op de Heibloem leerde ze Jan Peters (1929-2013) uit Melick kennen, met wie ze na een paar jaar verkering in het najaar van 1960 trouwde. Na eerst nog even bij Jans ouders aan de Groenstraat te hebben ingewoond, betrokken ze aan de St. Servaaslaan een eigen woning. Terwijl Jan bij firma Bouwstaal en Arbed in Roermond de kost verdiende, zorgde Corry voor de huishouding en de opvoeding van hun drie kinderen. Daarnaast verdienden Jan en Corry er met het verbouwen en verkopen van augurken en asperges nog een centje bij. Ook hadden ze in de Ohé nog een grote moestuin, waar niet alleen groenten voor eigen gebruik werden gekweekt, maar ook de hele familie en de hele straat van mee profiteerde. Mede dankzij haar maatschappelijke betrokkenheid verwierf Corry zich langzaam maar zeker een gewaardeerde plaats in de Melicker gemeenschap. Via haar kinderen raakte ze niet alleen bij de harmonie betrokken (en zou ze jarenlang het voorzitterschap van het damescomité bekleden), maar werd ze ook lid van de damesvereniging en het parochieel dameskoor. Daarnaast organiseerde Corry samen met Jan en anderen het jaarlijkse Sinterklaasfeest, terwijl ze ook nog meer dan veertig jaar de jaarlijkse collecte voor de nierstichting organiseerde. In de straat ontstond er een hechte gemeenschap, waar iedereen voor elkaar klaar stond. Vooral met Jans zus Dina die naast hen woonde, ontstond er een hechte band.

Ze konden altijd op elkaar rekenen. Jan, die aanvankelijk bij de expeditie werkte en later tot directiechauffeur promoveerde, kon vanwege zijn gezondheid vervroegd het arbeidsproces verlaten. Ondanks haar eigen kwaaltjes toonde Corry zich altijd een lieve en hartelijk vrouw die niet alleen met anderen begaan was maar ook alles voor anderen over had. Toen Jan met zijn gezondheid begon te sukkelen bleef ze hem tot het laatst toe verzorgen, totdat hij in de Bosscherhof moest worden opgenomen, waar hij echter een paar dagen later al, in het voorjaar van 2013 kwam te overlijden. Gelukkig kon en mocht zij altijd op haar kinderen en kleinkinderen rekenen. Die betekenden ook alles voor haar; terwijl zij zich op haar beurt door hen op handen gedragen mocht weten. De plotselinge dood van kleinzoon Bart in 2019 hakte er bij haar behoorlijk in. Dat haar gezondheid niet optimaal was, was bekend. Iedere keer opnieuw wist ze echter weer op te krabbelen. Toch moest er de afgelopen maanden steeds meer zorg aan te pas komen. Dat was er ook de oorzaak van dat ze een half jaar geleden in de Hof van Schöndeln werd opgenomen, van waaruit ze afgelopen najaar van het RCG in Roermond verhuisde. Toen ze onlangs weer eens in het ziekenhuis belandde bleek echter al gauw dat ze het dit keer niet zou halen. Daar kwam er op zondagmiddag 20 november j.l. een einde aan het welbestede leven. Na de uitvaartdienst, opgeluisterd door fluitiste Leonie Wolters van de harmonie, volgde in besloten kring de crematie in Roermond.

Diezelfde vrijdagavond (25 november) ontvingen in de St. Andreaskerk van Melick de volgende kinderen het sacrament van het vormsel: **Esmée Backes, Davy Beckers, Benjamin Besseling, Lyam Brentjens, Stan Buurman, Joey Coenen, Rob Coenen, Stef Coenen, Linde Frenken, Davy Hendrix, Tess Hermans, Lize Heurkens, Matteo Kerssemakers, Lizzy-Faye Kobus, Sjuul Kreutzer, Emma den Ouden, Luc van Pol, Tygo van Pol, Yanou Peters, Djamy Schmitz, Zoë Teeuwen, Ashley Philippen, Raf Zeevenhoven.**

Wit U ons in deze (Corona-) tijd extra financieel ondersteunen? Bij voorbaat dank!

Herkenbosch: NL 52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus

Melick: NL 40 RABO 0133 000 400 t.n.v. kerkbestuur St. Andreas

Montfort: NL 39 RABO 0134 704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina

St. Odiliënberg: NL 79 RABO 0138 1180 00 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus

Posterholt: NL 06 RABO 0142 301 760 t.n.v. kerkbestuur St. Matthias

Vlodrop: NL 10 RABO 0154 600 512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825 – p.hamans@roerkerken.nl

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765 – g.sars@roerkerken.nl

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154 - r.mom@roerkerken.nl

Bert Venner (Roermond), diaken, tel. 320 215 - b.venner@roerkerken.nl

Lian Overbeeke (Posterholt), catechiste, tel. 06 – 526 20 245 - l.overbeeke@roerkerken.nl

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marie-Anne Geraedts), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 - catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg (Marlou Roeleveld), tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 - martinus@roerkerken.nl